

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ

СКИТНИЦА

chitanka.info

Добре си живееше малката златка Кунка, докато не бе навършила шест месеца. Майка ѝ носеше храна: дребни птички, съсели, катерици — даваше ѝ да си поиграе с тях, а след това ги разкъсваше и разделяше между четирите братчета и сестричета на Кунка. Но щом малките навършиха шест месеца, старата златка започна да ги гони и хапе. Не ги щеше в тая гора, не искаше дори да ги вижда.

Отначало Кунка бе много огорчена от враждебността на майка си, но скоро се примири и тръгна да скита из планината.

„Ех, и аз не я обичам“ — каза си тя, когато напущаше хралупата на дъба, където беше се родила.

С Кунка тръгна едно от братчетата ѝ, но скоро я остави. Дори се сдави с нея за нищо и никакво. Кунка остана сама-саменичка.

Планината изглеждаше безкрайна. Като море шумяха нейните гори. Високи снежни върхове докосваха небето с белите си глави. Над тях се виеха орли. На изток и на запад, докъдето достигаше погледът, се виждаха ридове и долини.

Кунка скиташе, където си ще. Ту влизаше в тъмните коруби на стари дървета, ту се изкачваше по върховете на букаците и оттам гледаше жълтата месечина и трепкащите между листата звезди. Навред имаше какво да се види — всякакви гъби, жълти и кафяви, чудни зелени мъхове, най-различни лишей по дърветата, горски ягоди и всякакви птички. Кунка не забеляза как остави далеч зад себе си родната гора.

„Имало много по-хубави гори от нашата“ — казваше си тя, като гледаше как се синят в далечината непознати местности.

Тя не беше опитна в лова на птици и катерици, както бе опитна майка ѝ. Но все пак не оставаше гладна. Нощем край лешниковите горички лесно хващаше някоя малка катеричка или тлъст съсел. Из хралупите се приютяваха птички. Кунка се хранеше обилно. Нощем ходеше на лов, денем спеше. Лежеше свита на кълбо в някое загнило дърво и мъркаше като котка. По този начин изразяваше доволството си. Но привечер, щом огладнееше, ставаше зла и жестока. Очите ѝ святкаха като звездички из тъмната гора.

Тъй скита тя през цялата есен. Хубаво ѝ бе да се катери по елите, да се спуща в котловините, да дебне сивите улулици^[1], когато призори се прибираше в хралупите. Кунка много мразеше нощните птички, а най-вече бухалите.

През това време боровинките и къпините бяха узрели.

Тя си похапваше до насита от тях. Червеното ѝ езиче, малко като на коте, посиняваше от тъмносиния сок.

Ала ето че се застуди. Горите оголяха. Първите снегове побелиха гребена на планината. Снегът започна да се свлича и към полите. Храната стана оскъдна. Нямаше вече много птички, боровинките преминаха. А катериците и съселите се откриваха мъчно.

Кунка предприемаше все по-дълги пътешествия. Една нощ тя слезе ниско в северните поли на планината и за пръв път чу кукуригането на петлите в една махаличка.

„Гледай как пеят! Какви ли птици ще да са? В гората не съм чувала такива гласове“ — каза си Кунка и без да мисли, вмъкна се в махаличката. Уличката беше затрънена с високи черни плетища. Хората спяха. Кучетата не се обаждаха. Отвред се носеха непознати миризми, а кукуриганията на петлите цепеняха тишината.

Кунка влезе в един двор, вмъкна се в курника и на часа измъкна оттам едър петел. Петелът се разкрещя, но Кунка го удуши и когато го

завлече в дола, изведе го на спокойствие. Много ѝ се услади петльовото месо.

„Тук има храна за цяла зима — мислеше си тя. — Аз ще се заселя наблизко. Няма защо да скитам из снеговете.“

И тя се настани в едно кухо дърво сред близката гора.

През деня спеше, през нощта влизаше в селцето и задигаше някоя птица. Кучетата и хората не можеха да я гонят, защото тя бе невидима в тъмнината и не оставяше никакви следи.

* * *

Но ето че снегът слезе от планината и затрупа махаличката. От комините на къщите запуши гъст дим. Из пъртината, която водеше към кладенеца, привечер мучеше добитък. Гората, където се криеше Кунка, сега приличаше на грамадна къдрава дантела.

Една сутрин, тъкмо се беше настанила в хралупата на кухото дърво, Кунка чу стъпки на хора. След малко хралупата закънтя от силни удари. Кунка се изплаши, тозчас се озова на върха на дървото и оттам видя двама души. Те стояха под дървото и гледаха към нея.

Без да губи нито секунда, тя скочи на съседното дърво и като тичаше от клон на клон и събаряше снега, избяга нагоре из планината. Там намери стара хралупа с обгорял връх и се скри в нея.

Мислеше, че се е спасила. Но не се изминаха и двадесет минути, ето че снегът пак захруска под стъпките на нейните преследвачи. Ловците бяха открили следите ѝ. Те идеха право към дървото. Единият носеше голям прът. Той беше висок селянин с овчи калпак. На пояса му висеше къса брадвичка, а на рамото стара пушка. Другарят му беше дребничък, рус. Той съблече вехтото си кожухче, взе пръта от високия ловец и като окачи кожухчето на единия му край, поиска да затули отвора на хралупата. Ала Кунка изскочи навреме, хвърли се от дървото и побягна в гората. Високият селянин гръмна подире ѝ с пушката, но не я улучи...

От тоя ден Кунка не посмя да влиза в махаличките. Тя се прехвърли в южните склонове на планината, където снегът не беше тъй дълбок. Храната ѝ беше оскъдна — някоя премръзнала птичка, някоя полуизгнила киселица, останала по клоните. Тя все се скиташе и скиташе из засипаните със сняг и скреж гори. Веднъж срещна една от сестрите си, но не я позна и се сдави с нея.

Така живя до пролетта, когато планината отново се изпълни с песните на птиците. Тогава Кунка се завърна щастливо в родната гора, дето всяко дърво ѝ беше познато и дето щеше да роди своите малки.

[1] Улулица — нощна птица, прилична на кукумявката. — Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.